

STRESZCZENIE W JĘZYKU POLSKIM

Niniejsza rozprawa doktorska miała na celu ukazanie problemu cybereugeniki we współczesnej naukowo-technicznej cywilizacji. Cybereugenika stanowi stosunkowo nowy proces polegający na dążeniu osoby ludzkiej do osiągnięcia nieśmiertelności. Proces ten wiąże się z rozwojem nauki i techniki, poprzez które zauważa się tendencje kreowania postczłowieka, cyborga.

W pracy zostały poddane krytyce zagadnienia takie jak: preeugenika, eugenika, cybereugenika, cyberteologia, biotechnologia w przyrodoznawstwie, biomedycyna, inżynieria genetyczna, cyberprzestrzeń, biocybernetyka, GMO, technopol, rzeczywistość wirtualna, godność osoby ludzkiej, alloplastyka, nanotechnologia, sztuczna inteligencja, transhumanizm, sieciologizm, nauczanie Kościoła o godności osoby ludzkiej, transfer umysłu, głęboka stymulacja mózgu, stymulacja nerwu błędnego.

Po szczegółowej analizie omawianych w pracy dziedzin nauki i tendencji społecznych, wykazano, iż większość z nich ma pozytywną ocenę etyczną. Ponadto ukazano, że postęp techniczny, o ile respektuje dobro osoby ludzkiej, jest właściwy. Jeżeli natomiast stanowi on zagrożenie w postaci cybereugeniki jest on warty potępienia. I tak dla przykładu nanotechnologia wykorzystywana w medycynie w celach terapeutycznych stanowi walor. Jeżeli jednak stanie się ona narzędziem, mającym na celu – zgodnie z dążeniem transhumanistów – do rozbudowania świata atom po atomie; tym ludzkich ciał i ludzkich umysłów, w taki sposób by te osiągnęły nieśmiertelność to jest to zjawiskiem cybereogenicznym (negatywnym).

Z dysertacji wynika, iż rozwój współczesnej naukowo-technicznej cywilizacji, ukierunkowanej jedynie na technopol dąży do zatracenia tego, co stanowić powinno *a priori*, czyli do stracenia wiary w Boga i miłości do drugiego człowieka. Tym samym, jeśli postęp naukowo-techniczny, zostanie pozbawiony wymiaru etycznego, stanie się on dla osoby ludzkiej zagrożeniem.